

7

การผจญภัยพิสดาร

อันป่าที่กว้างใหญ่ย่อมมีนกทุกชนิด

อันหนังสืออ่านมากเข้าย่อมเจอขยะทุกประเภท

- 1 -

ไม่รู้ความฝันดำเนินไปนานเท่าไร

ใต้ฝ่าเท้ายังคงเป็นดินแดงเปียกชื้นอุดมสมบูรณ์ ก้อนกรวดเล็กแหลม
ทิ่มแทงผิวจนรู้สึกเจ็บนิด ๆ ผักกวางตุ้งแปลงใหญ่ตรงหน้าออกดอกสีเหลืองอร่าม
ควันไฟจากการหุงหาอาหารมันตัวลอยขึ้นช้า ๆ เหนือบ้านหลังเล็กที่ก่อ
ด้วยอิฐสีแดงมุงกระเบื้องสีดำ ห่านป่าบินตัดท้องฟ้าสีครามมุ่งหน้าไปทาง
ทิศเหนือ

ห่างออกไปมีหญิงชาวชนบทท่าทางใจดีคนหนึ่งโบกมือให้ฉัน "ยายหนูแล้ว"

หายดีแล้วหรือ ทำไมถึงปล่อยผมวิ่งเล่นอย่างนี้เล่า รีบกลับบ้านซะ
อย่ามาเดินตากลม"

มอ...ควายตัวโตเงยหน้าส่งเสียงทักทาย

ชื่อฉันไม่เกี่ยวอะไรกับคำว่าลัวแม่แต่น้อย ฉันคิดว่าหญิงชาวชนบท
คนนั้นคงทักคนผิด

แต่หญิงคนนั้นกลับตรงรี่เข้ามา ทั้งยังบ่นอีกหลายคำอย่างเอ็นดู
"อากาศหนาว อย่าลืมหาเสื้อให้มาก ๆ หน่อย"

ฉันตอบรับอย่างมีนัยง แต่สมองกลับไม่แจ่มชัดนัก เหมือนกำลัง
ฝันว่าตัวเองสวมชุดโบราณ รู้สึกแขนสั้นขาสั้น แถมยังกลายเป็นเด็กอายุ
เจ็ดแปดขวบ ความรู้สึกประหลาดผุดขึ้นในใจ ฉันเริ่มย้อนนึกถึงเรื่องราวที่
เกิดขึ้นก่อนจะหลับไป

ฉันชื่อเคอเสี่ยวลี่ ปีนี้อายุสี่สิบเอ็ด เป็นนักศึกษาามหาวิทยาลัยธรรมดา ๆ
คนหนึ่ง ความชื่นชอบของฉันคือการอ่านนิยาย โดยเฉพาะนิยายในอินเทอร์เน็ต
กับนิยายรักที่มีถูกผู้ปกครองและครูดูถูกว่าไร้สาระ ฉันยังได้รับฉายาจาก
เพื่อน ๆ นักรอานว่า 'เทพเสินหงงซิมสมุนไพรอ*' เพราะลองอ่านหนังสือ
ทุกประเภทและแยกแยะ 'สมุนไพรอเป็นพิฆ' กับ 'สมุนไพรอเป็นคุณ' ก่อนจะ
แนะนำ 'สมุนไพรอเป็นคุณ' ให้ทุกคนอย่างไม่รู้เบื่อ

ตอนเจอเรื่อง 'ไร้เนื้อหนังไม่ชวนซิม' เป็นเวลาเที่ยงคืนพอดี ฉันคิดว่า
เป็นนิยายรักคอมมิตี้จึงคลิกเข้าไปดู คิดไม่ถึงว่าจะเป็นนิยายสายเอส** ผู้แต่ง

* เทพเสินหงงซิมสมุนไพรอ เป็นตำนานเรื่องเล่าของเทพเจ้าผู้ค้นพบการเกษตรกรรมและสมุนไพรอรักษาโรค เสินหงงทดลองกิน
สมุนไพรอแต่ละชนิดเข้าไปเพื่อศึกษาสรรพคุณว่าเป็นประโยชน์หรือให้โทษ

** s ย่อมาจาก Sadism หมายถึงนิยมใช้ความรุนแรง

น่าจะเป็นมือใหม่ เพราะทักษะการเขียนอ่อนด้อยมาก พลืดไม่สมเหตุสมผล
ตัวละครขาดเอกลักษณ์ เหมือนนิยายรักโบราณคร่ำครึที่ถูกห่อหุ้มด้วย
ความรักแบบชาตินิยมเพื่อใช้เป็นจุดขาย ประกอบกับมีหนุ่มหล่อในเรื่อง
มากมายจึงอาศัยการบรรยายฉากวาทะวิหวัจนแรงดึงดูดผู้อ่านได้ ไม่มีดีตรงไหน
เลยจริงๆ มีแค่สำนวนภาษาที่นับว่าไม่เลวทำให้พอผินทนอ่านต่อไปได้

เรื่องราวกล่าวถึงหลินลั่วเออร์ บุตรบุญธรรมของสกุลหนานกงที่เพิ่ง
แตกเนื้อสาว เธอตั้งามเป็นหนึ่งในใต้หล้า รูปโฉมสะคราญตาน่าตื่นตะลึง
จนทำให้พ่อบุญธรรมและพี่ชายบุญธรรมทะเลาะกัน และกลายเป็นศัตรูกัน
ด้วยเรื่องแย่งผู้หญิง ก่อเกิดเป็นโศกนาฏกรรมอันน่าเศร้าในครอบครัว จากนั้น
ท่านไหว* โรคจิตที่มาเยือนบ้านสกุลหนานกงเกิดติดใจในรูปโฉมงดงาม
เจิดจ้านของเธอจึงวางแผนชิงตัวเธอไป คิดจะทำให้เธอเป็นของเล่นของ
ตัวเอง

หลินลั่วเออร์ไม่ยอมจำนนจึงถูกทรมานอย่างแสนสาหัส เธอทนไม่ไหว
จึงแปลงโฉมแล้วหลบหนีออกมา ระหว่างทางผล็อยหลับไปเพราะความ
เหน็ดเหนื่อย และบังเอิญพบกับนักฆ่าที่กำลังตามล่าสมบัติ เธอถูกเปิดเผย
โฉมหน้าที่แท้จริง ต่อจากนั้นก็เป็นจากรักร้อนแรงชาตินิยมจากแล้วจากเล่า

ภายหลังเธอได้รับความช่วยเหลือจากจอมยุทธ์คนหนึ่ง เดิมทีเธอ
คิดว่าชีวิตนี้จะมีที่พึ่งพิงแล้ว แดมยังแอบมอบหัวใจให้เขาด้วย แต่สุดท้าย
จอมยุทธ์กลับเป็นเดรัจฉานในคราบมนุษย์ หลังเธอถูกย้ายจนตกอยู่ในสภาพ
อ่อนแอขนาด พี่ชายบุญธรรมที่ฆ่าพ่อของตัวเองเพื่อช่วงชิงอำนาจก็จับตัวเธอ
กลับไปจองจำ

* ไหว เป็นตำแหน่งบรรดาศักดิ์ของขุนนางสมัยโบราณ รองจาก 'กง' ซึ่งเป็นยศสูงสุด

พี่ชายบุญธรรมบักใจเชื่อว่าเธอคบชู้ ความรักจึงแปรเปลี่ยนเป็นความแค้น เขาทำเรื่องหยามเกียรติเธอต่างๆ นานา หลินลั่วเอ๋อร์ตัดสินใจฆ่าตัวตายและเกือบจะตายไปจริงๆ พี่ชายบุญธรรมจึงนึกเสียใจ เขาส่งเธอไปรักษาตัวที่หุบเขาหอมเทวดา หอมเทวดาหลงรักสาวงามตั้งแต่แรกเห็น และใช้เล่ห์กลทำให้สติสัมปชัญญะของเธอเลอะเลือน...ตอนมีโอกาสหลบหนีอีกครั้ง เธอก็ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของประมุขลัทธิมารที่ออกมาเดินเล่นประมุขลัทธิมารทำเรื่องชั่วช้ากับเธอ และพาเธอกลับไปทรมานอย่างซาติสรม์สุด ๆ...

เรื่องราวหยุดลงกะทันหันตรงนี้ ยังไม่จบบริบูรณ์ เนื้อหาในเรื่องบรรยายถึงมุมมองทั้งสาม* ที่แปลกประหลาดและแนวคิดปัญญาอ่อนเช่นว่า 'เพราะรักเจ้าจึงต้องทรมานเจ้า การทรมานเจ้าแปลว่ารักเจ้า' ที่น่าแปลกคือนิยายห่วยๆ เรื่องนี้กลับทำให้ฉันอยากอ่านต่อไปเรื่อยๆ ด้วยความคิดที่ว่า 'ตกใจคนเดียว ไม่สู้เอาไปสร้างความตกใจให้ทุกคน' ฉันจึงอ่านมันจนจบ

หลังอ่านจบฉันรู้สึกรันทกกับโชคชะตาของนางเอกและนี่โกธรในความไม่ได้เรื่องของเธอ รู้สึกรังเกียจตัวละครชายทุกตัวในเรื่อง และยิ่งรู้สึกว่ามีมุมมองทั้งสามของผู้แต่งทุเรศเป็นที่สุด ฉากวาบหวิวส่วนใหญ่บรรยายได้น่าสะอิดสะเอียนมาก ไม่เหมาะสมที่จะเผยแพร่บนเว็บไซต์อย่างแน่นอน

ฉันใคร่ตรวจดูอย่างรอบคอบแล้วรู้สึกว่าจะหากเด็กเข้ามาอ่านและถูกชักนำไปในทางเสื่อมเสียคงไม่ตินัก จึงดำเนินการร้องเรียนเป็นครั้งแรกในชีวิตอย่างไม่สบายใจนัก

เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลเว็บไซต์ดำเนินการอย่างเฉียบขาดฉับไว ไม่ถึงชั่วโมง

* มุมมองทั้งสาม หมายถึงมุมมองที่มนุษย์มีต่อโลก มุมมองที่มนุษย์มีต่อการดำเนินชีวิต และมุมมองที่มนุษย์มีต่อคำนิยม

นิยายที่มีเนื้อหาไม่เหมาะสมอย่างชัดเจนเรื่องนี้ก็ถูกลบออกไป

ฉันนั่งวงงุ่นสุดฤทธิ์ ในที่สุดจึงออกจากเว็บ ปิดคอมพิวเตอร์ คลานขึ้น
เตียงแล้วหลับไป

คิดไม่ถึงว่าการนอนหลับครั้งนี้จะไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย...

-2-

"แม่วชี้แยะอยู่นั่นไง!" เสียงเด็กดังก้องกังวานขึ้นพร้อมร่างของเด็กชน
หลายคนที่ถูกเข้ามาล้อมฉันไว้ตรงกลางแล้วหัวเราะฮิฮะอย่างเจ้าเล่ห์

ฉันยิ้มให้พวกเขาและทักทายอย่างมีมารยาท "สวัสดีทุกคน"

พวกเขาเด็ก ๆ อึ่งไปพักหนึ่ง หลังกระซิบนั่งกระซิบกันเสร็จ เด็กผู้ชายที่ตัว
สูงใหญ่ที่สุดก็เดินออกมา เขาฉีกยิ้มอดลั๊กยิ้มสองข้างกับเขี้ยวน่ารักคู่หนึ่ง
พลางยื่นกำปั้นออกมา "เฮ้! ข้ามีของดีจะให้เจ้า"

ฉันยื่นมือออกไปรับของขวัญอย่างดีใจ

เขาแบมือออก เผยให้เห็นหนอนผักสีเขียวตัวอวบอ้วนก่อนจะโยนมัน
ใส่ฝ่ามือฉัน

พวกเขาเด็ก ๆ หัวเราะลั่น เฝ้ารอการตอบสนองของฉันด้วยสีหน้าคาดหวัง
"ขอบใจนะ" ฉันหยิบตัวหนอนขึ้นมาพิจารณาอย่างละเอียดก่อนพูดว่า
"ตั้งแต่จากกันที่โรงอาหารมหาวิทยาลัยก็ไม่ได้เจอที่หนอนตั้งนาน เป็นอย่างไรบ้าง
อ้วนขึ้นเยอะเลยนี่"

หนอนผักสีเขียวขยับตัวตุ๊กตีกสองสามทีก่อนจะนิ่งไป

เด็กผู้ชายที่วางแผนแก๊งค์คนจ้องฉันเหม็ง ลูกสมุนตัวเล็กข้างกายก้าว

เข้ามาพูดว่า "พี่สี่โถว ทำไมวันนี้แม่วี๊แยไม่ร้องให้แล้วละ"

เด็กชายเก๋เขินและพาลโกรธ เขาจ้องหน้าคนพูดแทงใจดำและกวาดตาดมองฉันทัวร์จดเท้า "ประหลาด!"

แค่เด็กทโมนไม่กี่คนคิดจะแก้งผู้ใหญ่นั้นหรือ ฉันทโยนหนอนสี่เขี้ยวลงบนพื้นด้วยท่าทางไม่ยี่หระ ลูกเจี๊ยบข้างแปลงนากระโดดเข้ามาไล่จิกหนอนตามมาด้วยแมวลายตัวหนึ่งวิ่งไล่ลูกเจี๊ยบ และหมาดำตัวโตวิ่งไล่แมว... เหตุการณ์อลหม่านในช่วงพริบตา

จู่ๆ เสียงแสบกั๊ดดังมาจากถนนสายหลัก ทำให้บรรดาสัตว์ตื่นตกใจ ม้าพันธุ์ดีหลายตัววิ่งทะยานมาจากที่ไกลๆ และผ่านหน้าฉันทไป คนบนม้าสวมชุดผ้าปักสีครามและปกกระเป๋ายาว ลักษณะท่าทางเหมือนคนในยุทธภพที่เคยเห็นในละครกำลังภายใน

"เป็นคนจากสกุลหนานกง!"

"สง่างามน่าเกรงขามชะมัด!"

"นี่คือคนส่งสารที่ทำหน้าที่ส่งข่าว คงไม่ใช่ว่าคุณชายหมิงจะกลับมาแล้วหรอกนะ"

"..."

พวกเด็กผู้ชายวิพากษ์วิจารณ์ไปต่างๆ นานาอยู่ข้างหลัง

ฉันทไม่เห็นด้วยในใจ ใครที่ไหนดจะตั้งชื่ออับมงคลอย่าง 'หมิง*' ให้ลูกตัวเอง แกรมแซ่หนานกงยังเป็นแซ่ที่ถูกใช้ในนิยายน้ำเน่าจนเกร่ออีกด้วย เรื่องราวในความฝันช่างไม่สมเหตุสมผลเลยจริงๆ

ฉันทหมุนตัวเดินออกมา แต่แล้วก็รู้สึกว้าวชื่อหนานกงหมิงช่างคุ้นหู

* หมิง (冥) แปลว่าความมืดมนหรือโลกแห่งความตาย เป็นคำพ้องเสียงกับหมิง (明) ที่แปลว่าสว่างหรือกระจ่าง

เหลือเกิน เหมือนเคยพบเห็นที่ไหนมาก่อน จึงชะงักฝีเท้าครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง แล้วอดอุทานเสียงเบาไม่ได้ "หนานกงหมิง? นั่นคือพี่ชายบุญธรรมที่ปรากฏตัวเป็นคนแรกใน 'ไร้เนื้อหนังไม่ชวนชิม' เขาทำเรื่องที่เราร้ายยิ่งกว่าเดรัจฉานกับนางเอกที่อายุแค่สิบสี่ สงสัยเป็นโรครักเด็กแหง..."

"แมวจั๊แย เจ้าพี่มาอะไรอยู่คนเดียว" เด็กชายที่จิตใจจดจ่อเพราะแผนการล้นเกล้าล้มเหลวสังเกตเห็นว่าฉันอุทานออกมา

ฉันสะท้านเยือกและกัว๊กมือเรียกเขามาถาม "โลกนี้คงไม่ได้มีปราสาทเขาฉางเจี้ยน (เร้นกระบี่) หรือลัทธิปีศาจอะไรด้วยหรอกนะ"

เด็กชายมองฉันด้วยสายตาดูถูก "เหลวไหล เจ้าไม่เคยได้ยินหรืออย่างไร"

ฉันถามอีก "แล้ว...หมอบทวดดาไปจื่ออะไรนั่นล่ะ"

เด็กคนข้างๆ แย้งตอบ "ว่ากันว่าหมอบทวดสาธุไปรักษาได้แม้กระทั่งคนที่ตายไปแล้ว แต่เขามีนิสัยประหลาดพิลึก ไม่รักษาโรคให้ใครง่าย ๆ"

ฉันไม่ใช่คนที่มีผิวใครแล้วไม่ได้รับการเติมเต็มสักหน่อย จะฝันถึงคนโรคจิตตั้งมากมายในนิยายได้ยังไง รีบตื่นขึ้นมาก่อนเป็นดีที่สุด

ฉันหยิกตัวเองหลาย ๆ ที เบิกตาแล้วเบิกตาอีก แต่ผลลัพธ์มีเพียงรอยฟกช้ำหลายจุดกับสายตาแปลกประหลาดของคนรอบข้าง

ฉันเริ่มรู้สึกไม่ดีเสียแล้ว

จะว่าฉันความรู้สึกข้างเกินไปก็ไม่ได้ ตอนตื่นขึ้นมาฉันมีเงิน ๆ ก่าลังนั่งอยู่ริมเตียงไม่ไผ่ ในมือถือตุ๊กตาผ้ารูปเสือ ทิวทัศน์ข้างนอกสวยงามมาก ฉันนึกว่าตัวเองกำลังฝันว่าไปเที่ยวววินหนาน* จึงวิ่งออกไปด้วยความคิดที่

* อวินหนานหรือยูนนาน เป็นมณฑลที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของจีน มีภูมิประเทศหลากหลาย เมืองหลวงคือเมืองคุนหมิง

ว่าหากพลาดไปก็เสียดายโอกาส ถ้าหากฉันทะลุมิติเข้าไปในห้องนอนหรือหา แล้วมีป่าวไพร่และสาวใช้ซึ่งเอาน้ำแกงและยามาเสิร์ฟพากันร้องเรียกอย่าง ตกใจว่า 'คุณหนู ท่านตื่นแล้ว' หรือ 'ในที่สุดสูญหยินก็คลอดลูกแล้ว' ฉันจะต้องแยกแยะสถานการณ์ได้เร็วกว่านี้แน่ๆ

ไม่นะ จะทะลุมิติไปที่ไหนก็ไปเถอะ แต่ประเด็นสำคัญคือนี่เป็นนิยาย! ฉันทะลุมิติเข้ามาในนิยาย!

เรื่องนางเอกที่ชื่อหลินลั่วเออร์ฉันจะไม่พูดมาก คำที่มักใช้บรรยายเธอคือ 'ร้องไห้ร้องให้พุ่มพวย' 'อ่อนนวยอย่างน่าสงสาร' 'รู้สึกอดสูเป็นทบทวิ' 'ราวกับ ตู๊กตาขาดๆ'...

เนื้อหาทั้งหมดคือเธอหลบหนีจากผู้ชายหน้าไม่อายุคนหนึ่ง จากนั้นก็ ตกไปอยู่ในเงื้อมมือของผู้ชายไร้ยางอายุอีกคนและถูกเปลี่ยนรูปแบบในการ ย้ายยี่เท่านั่นเอง

พล็อตเรื่อง? ฉาก? นิยายแบบนี้ยังจะคาดหวังอะไรกับพล็อตเรื่องและ ฉากได้อีกล่ะ!

มูมมอทั้งสาม? แนวคิด? คุณลองไปหานิยายลามกที่มีแก่นเรื่อง ลึกซึ้งและมีมูมมอทั้งสามเป็นปกติมาให้ฉันดูหน่อยสิ!

สวรรค์ บัดซบซมมัด! แบบนี้ไม่สู้ส่งฉันเข้าไปในการ์ตูนวัยรุ่นที่ตัวละคร มีอัตราการตายสูงยิ่งจะดีซะกว่า! อย่างน้อยมูมมอต่อโลกของการ์ตูนพวกนั้น ก็เป็นปกติ!

ฉันหยิกตัวเองอีกหลายที ไม่ยอมล้มเลิกความพยายาม
ทำยังไงดี...

เวลากลับฉันมักจะนึกถึงคำพูดของแม่ 'เคอเสี่ยวลวี่ คนเราไม่ว่าจะอยู่

ในสถานการณ์เลวร้ายแค่ไหนก็ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไปให้ดี'

ดังนั้นฉันจึงมีชีวิตอยู่มาสี่สิบเอ็ดปี ทั้งที่ไม่เคยประสบความสำเร็จอะไรสักอย่าง มีเพียงจิตใจที่เข้มแข็งเหมือนแมลงสาบที่ตีไม่ตายเท่านั้น ถึงแม้จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ติด รักข้างเดียวไม่สมหวัง หรือแฟนมีกิ๊กก็ยังสามารถมองโลกในแง่บวกและยิ้มรับวันพรุ่งนี้ได้

ฉันบังคับตัวเองให้ตั้งสติภายในเวลาอันรวดเร็วและวิเคราะห์สถานการณ์ตอนนี้ในแง่บวก

หนึ่ง แม้นิยายสมองป่วยเรื่องนี้จะทำช้าลามก แต่ก็อยู่ในยุคสมัยที่มั่งคั่งอุดมสมบูรณ์ น่าจะยังไม่เกิดสงครามในอนาคตอันใกล้ เหมาะที่จะใช้ชีวิตอยู่

สอง ฉันคุ้นเคยกับพล็อตเรื่อง สามารถหลีกเลี่ยงเดรัจฉานได้

สาม ฉันมีอายุน้อยกว่าอายุจริงสิบกว่าปี ดังนั้นไม่ต้องกังวลเรื่องหางานทำ

สี่ ฉันไม่ใช่นางเอกที่มีชื่อว่าหลินลั่วเออร์ ชะตากรรมรันทตของเธอก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน (ข้อนี้สำคัญที่สุด)

ไม่ต้องกลัว พอวิเคราะห์ประเด็นสำคัญเหล่านี้อย่างทะลุปรุโปร่งแล้วฉันก็ฟันลมหายใจออกมายาวๆ พลังในมน้าวตัวเองว่า 'นิยายสมองป่วยก็ตินิยายสมองป่วยก็เจ๋ง' จากนั้นจึงมุ่งหน้าไปยังบ้านหลังเล็กมุงกระเบื้องที่จากมาในตอนแรกพร้อมกับคิดแผนการดำเนินชีวิตที่เรียนรู้มาจากการอ่านนิยายข้ามเวลาทะลุมิติสุดเหวี่ยง

"หลินลั่วเออร์!"

คำสามคำที่ฟังดูพิลึกพิลั่นที่สุดทำเอาความฝันของฉันพังทลาย
ฉันมองซ้ายทีขวาที ไม่เห็นมีคนงามอยู่ตรงไหนเลย จากนั้นหญิง
วัยกลางคนในชุดกระโปรงสีฟ้าครามคนหนึ่งก็เดินเข้ามาคว้ามือฉันและ
ดึงตัวไป เดินไปบ่นไปว่า "เพิ่งหายไข้ก็ออกมาวิ่งเล่นข้างนอกแล้ว ยอยากให้
ป้าร้อนใจตายอย่างนั้นหรือ"

"คุณเรียกฉันเหรอ" ฉันเกือบจะพูดไม่ออกอยู่แล้ว
เธอยื่นมือมาแตะหน้าผากฉัน ถามอย่างกระตือรือร้นว่า "ไม่สบายจน
สติเลอะเลือนไปแล้วหรืออย่างไร"

หญิงวัยกลางคนมีสีหน้าโอบอ้อมอารี ส่วนฉันรู้สึกหน้ามืด โลกทั้งใบ
เริ่มบิดเบี้ยว

ไม่! ไม่! ไม่!

ฉันไม่ใช่นางเอกชะตาอันหดคนนั้น! ไม่ใช่ของเล่นที่ถูกกระทำทารุณ!
สวรรค์บ้าเอ๊ย ฉันไปสร้างความแค้นโดยฆ่าพ่อหรือแย่งสามีคุณหรือไง!
ฉันถูกดึงให้เดินไปตลอดทาง เสียงร้องไห้โวยวายของฉันผสมปนเปกับ
เสียงบ่นว่าของหญิงวัยกลางคน ฟังดูเหมือนลูกหมูที่ถูกจับเข้าโรงเชือด

-3-

เราจะเป็นผู้กล้าที่ไม่กลัวความรุนแรง!
เพราะฉะนั้น ผู้กล้าจงหัวหาญ
...เคอเสี่ยวลวี

พินในเตาลูกใหม่แรงกล้า บนเตามีคั่นฉ่องสำริดที่เพิ่งขัดวางอยู่
 ใบบนหน้าของหนูน้อยโลลิ* ในกระจกยังเติบโตไม่เต็มที่ แต่ก็พอจะเห็นเค้า
 ความเป็นสาวงามได้รางๆ อ้างอิงจากบทบรรยายในเรื่องคือดวงตาคูโตที่มี
 ฝ้าน้ำมักเจือแววทำให้น่าสงสารอยู่หลายส่วน ดูแล้วเหมือนสัตว์ตัวเล็กที่ติด
 อยู่ในตาข่ายของนายพราน ทำให้คนตั้งใจมาไม่ลง แต่อยากจับมาเลี้ยงและ
 แก่เลี้ยงเสียมากกว่า!

คงเพราะมีใบบนหน้าแบบผู้ถูกกระทำแต่กำเนิดอย่างนี้เอง มีนาใครๆ ถึง
 อยากรังแก! และเพราะใบบนหน้านี้ หลินลั่วเอ๋อรั้วแปดขวบในนิยายถึงได้เป็น
 ที่หมายตาของหนานกงฮ่วน

เดรัจฉานผู้เป็นประมุขสกุลหนานกงรับเธอเป็นบุตรบุญธรรม จากนั้น
 หนานกงหมิง เดรัจฉานผู้เป็นพี่บุญธรรมก็หลงรักเธอตั้งแต่แรกพบ เขา
 รักใคร่สุดแสน ล่องลวงสารพัดจนประสบความสำเร็จในการกึ่งหลอกกึ่งลวง
 ให้เธอทำเรื่องงามหน้าตอนอายุสิบสี่ หนานกงฮ่วนที่คิดไม่ซื่อกับเธอเช่นกัน
 โกรธเป็นพินเป็นไฟ ไล่ลูกชายออกจากบ้านและชิงตัวเธอกลับมา...เรื่องราว
 ทั้งหมดเริ่มต้นจากเหตุการณ์ลิไปรบตั้งโต๊ะ** ละครุ่นน้ำแบบฉบับที่พ่อลูก
 ทะเลาะกันเพราะผู้หญิง...

เรื่องนายนิตีคือตอนนี้สองเดรัจฉานสกุลหนานกงยังไม่ออกโรง ฉันทยัง
 มีโอกาสเปลี่ยนแปลงโฉมหน้า แก้วไขว่คะตา!

"เอาอย่างผู้หญิงอัปลักษณ์! ต้องเริ่มต้นที่ตัวฉัน!"

* โลลิ มาจากคำสแลงของญี่ปุ่นคือคำว่าโลลิคอน ซึ่งหมายถึงชายที่มีอายุสูงกว่าของเด็กผู้หญิงตัวน้อย จึงเรียกเด็กผู้หญิงเหล่านั้น
 ว่าหนูน้อยโลลิ

** ลิไปรบตั้งโต๊ะ ส่วนนามมาจากเรื่องสามก๊ก หมายถึงพ่อลูกที่บาดหมางกันด้วยเรื่องหญิงสาว ตั้งโต๊ะมีฐานะคล้ายพ่อบุญธรรม
 คนหนึ่งขงลิไป แต่ถูกศัตรูใช้แผนสาวงามทำให้ทั้งสองแตกแยกกัน ภายหลังลิไปเป็นผู้สังหารตั้งโต๊ะด้วยมือตัวเอง

"ถ้าวันนี้ไม่ทำให้ตัวเองเสียใจม พู่วุ่นนี้ต้องเจอเดรัจฉาน!"

ฉันแอบท่องคำขวัญปลุกใจตัวเอง มือคว้ากรรไกรคมกริบขึ้นมา กัดฟัน แล้วทาบกรรไกรไปมากับใบหน้าอยู่นานสองนาน แต่อย่างไรก็ไม่กล้าตัดใจ กรีดผิวหนังด้วยอุปกรณ์ที่ยังไม่ผ่านการฆ่าเชื้อ จึงตัดขนตาดกหนาเป็น แผลออกแทน จากนั้นก็ตัดผมทรงหน้าม้าและหันผมทั้งหัวให้สั้นกุดแบบมั่วๆ ทำทรงหัวแดง* หน้าเตอะปิดดวงตาไว้ครึ่งหนึ่งก่อนจะส่องกระจกดู เมื่อรู้สึกว่ายับบับใบหน้าได้พอสมควรแล้วจึงหยุดมือ

"เจ้าทำอะไรนะ" น้ำเสียงประหลาดใจดังมาจากนอกประตู

ฉันที่กำลังฝึกเดินท่าอัปลักษณ์ ไค้เงาค้อมหลังและห่อไหล่เดินท่าเปิด อยู่ถึงกับสะดุ้งโหยง พอหันกลับไปมองก็พบว่าป็นเด็กหัวโຈกที่ชื่อสือโถว นั้นเอง เขายืนอยู่บนบันได มองมาทางฉันอย่างตกตะลึง

"ไม่มีอะไร" ฉันโบกมือทำท่าผู้ชายไม่ต้องสนใจเรื่องในครัวของผู้หญิง นายรีบ ๆ ออกไปซะ

แต่เขากลับบุกเข้ามามองประเมินฉันตั้งแต่หัวจรดเท้ารอบหนึ่งก่อน ขมวดคิ้วพูดว่า "ทำไมทรงผมเจ้าถึงได้นำเกลียดอย่างนี้"

ฉันเตรียมคำพูดเอาไว้แล้วจึงรีบตอบ "ไม่ระวังจนถูกไฟไหม้ล่ะ"

สือโถวถามอีก "ขนตาของเจ้าเล่า ถูกไฟไหม้เหมือนกันหรือ"

ฉันครุ่นคิดครู่หนึ่งก่อนจะตอบอย่างสุขุมไร้ซึ่งความประหม่า "ใช่แล้ว!"

เขามองไฟที่หนึ่ง มองฉันที่หนึ่ง แล้วหันไปมองรอบด้านพลางชี้ไปที่พื้น "แล้วทำไมบนพื้นถึงมีเศษผมเยอะขนาดนั้น"

ฉันย่อตัวลง ใช้มือกอบเส้นผมแล้วโยนเข้าไปในกองไฟทั้งหมด

* ทรงหัวแดงไม่ หมายถึงผมทรงกะลาครอบ เรียกชื่อตามลักษณะที่เหมือนผลแดงไม้ต้นศรี

"เหลือจากไฟไหม้ล่ะ"

เส้นผมส่งกลิ่นไหม้ท่ามกลางเปลวไฟ เขาเบิกตาอ้าปากค้าง จ้องอยู่
ครู่ใหญ่ก่อนตระหนักขึ้นได้ "เจ้าบ้าไปแล้ว ข้าจะไปตามคนมาดูอาการเจ้า"

"ไม่! กลับมาก่อน!" เด็กผู้ชายสมัยโบราณโตเร็วกว่ายุคปัจจุบันที่ฉัน
จากมา ฉันรีบคว้าตัวเขาไว้แล้วอธิบายยื้ม ๆ "ข้าอยากเปลี่ยนทรงผมเอง แต่
สุดท้ายตัดม้วจนเสียทรง เจ้าอย่าเอะอะไป"

"ไม่จริง ๆ เลย" สื่อโถวพอจะรับคำตอบนี้ได้ เขาหัวเราะเยาะฉันพักใหญ่
ในที่สุดก็นึกถึงจุดประสงค์ที่มาขึ้นได้ จึงรีบคว้าหนวดายออกมาจากแขนเสื้อ
และแกว่งไปมาตรงหน้าฉันจนเกือบชนจมูกอยู่รอมร่อ ทั้งยังพูดอย่างได้ใจ
ว่า "แมวขี้แย ของดีอันนี้ให้เจ้าไว้เป็นของเล่นก็แล้วกัน!"

"ขอบใจ" ฉันถอนหายใจพลางรับของขวัญมาโดยไม่ใส่ใจสายตาคาดหวัง
ของเขา จากนั้นจึงโยนหนูลงไปในกองไฟ ไข่มุ้ไม่เขี่ยพินเขี่ยไปมาสองที
ก่อนหันกลับไปยื้ม "ข้ากำลังหิวอยู่พอดี ว่าง่ายสุดแล้วจะแบ่งให้เจ้ากินด้วย
เนื้อหนูนุ่ม ๆ นุ่ม ๆ อร่อยที่สุด"

"เจ้า...เด็กบ้า ผ่าไว้ก่อนเถอะ!" สื่อโถวถอยหลังไปสองก้าวพลาง
ปิดปากอย่างสะอิดสะเอียน ได้แต่ทั้งคำพูดไว้แค่นั้นแล้วกระทิบเท้าวิ่งจากไป
ลูกสมุนที่แอบดูอยู่ตรงมุมกำแพงนอกประตูเห็นลูกพี่พ่ายแพ้กิพากันแตกฮือ

"ปอดแตกกันจริง ๆ" ฉันทักไหล่ โยนไม้เขี่ยพินทิ้งแล้วหัดเดินท่า
อัปลักษณ์ต่อพลางย้อนนึกถึงข้อมูลที่รวบรวมมาได้ในช่วงนี้ หลังจากมั่นใจ
ว่าฉันไม่อาจทะลุมิติกลับไปได้อีกแล้ว ฉันก็รีบสำรวจสภาพแวดล้อมรอบตัว
ด้วยวิธีการทางอ้อมทั้งหลายแหล่ สกุนหนานกงเป็นเหมือนในนิยาย มีชื่อเสียง
เรื่องเพลงกระบี่ลั่วฮวา (บุปผาปลิดปลิว) และพลังดัชนีซึ่งฉันจำรายละเอียด

ไม่ค่อยได้แล้ว เป็นสำนักที่มีชื่อเสียงโด่งดังในยุคทอง ผู้ขาดการค้ำทั้งแบบสุจริตและทุจริตในสองมณฑล มีอำนาจล้นเหลือ ประมุขคนปัจจุบันคือหนานกงฮ้วน มีบุตรชายคนเดียวคือหนานกงหมิง

หมู่บ้านที่ฉินอาศัยอยู่คือหมู่บ้านสกุลหลี่ อยู่ห่างจากบ้านสกุลหนานกงหลายสิบลิ^{*} มีคนอาศัยอยู่นับร้อยครัวเรือน

แม่ของหลินลั่วเออร์เป็นคนในท้องถิ่นชื่อว่าหลี่ชานเหนียง สิบปีก่อนแต่งงานกับบัณฑิตนามว่าหลินเซียวในเมืองลั่วเจิง มีบุตรชายหนึ่งคน บุตรสาวหนึ่งคน น่าเสียดายที่บุตรชายเสียชีวิตไปตอนอายุห้าขวบ สามปีต่อมาเมื่อสามปีก่อน สองแม่ลูกจึงกลายเป็นที่รังเกียจของญาติพี่น้องสกุลหลินที่นึกถึงแต่ผลประโยชน์และได้แต่กลับมาฟุ้งฟิงบ้านเกิด ด้วยความโกรธแค้นและอับอายทำให้ชานเหนียงป่วยเป็นโรคร้ายรักษาไม่หาย ไม่กี่เดือนก็ตายจากไป ทั้งบุตรสาวไว้ให้ผู้เป็นยายกับพี่สะใภ้ดูแล โชคดีที่สองคนนี้เป็นคนธรรมะธัมโมและใจบุญสุนทาน ฐานะทางการเงินก็พออยู่ได้ ครั้นเห็นหลินลั่วเออร์ร่างกายอ่อนแอ ทั้งยังเป็นเด็กอ่านหนังสือยังไม่ได้เข้มงวดกับเธอมากนัก แต่เนื่องจากตัวเองก็มีลูกอยู่แล้วสินะ ดังนั้นจึงไม่ได้ใส่ใจเธอสักเท่าไร

จากที่กล่าวมา พวกเราได้ข้อสรุปสองข้อ หนึ่งในพระเอกในนิยายสมองป่วยต้องมีฐานะร่ำรวย สองนางเอกในนิยายสมองป่วยต้องมีดวงพิฆาตพ่อแม่เพื่อเป็นการปูทางสู่นิยายสายฮาเริ่มโดยไม่ติดปัญหาเรื่องศีลธรรม นี่เป็นการกำจัดอุปสรรคที่เป็นไปได้ทั้งหมดทิ้งไป

พระยะโฮวา เจ้าแม่กวนอิม เจ้าแม่หวังหมู่ และอุลตราแมนที่อยู่

* ลิ (หลี่) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เท่ากับความยาว 15 อี้น เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

เบื่องบน...ขอฉันทุ้มขมับไว้อาลัยให้คนเหล่านั้นเถอะ

ด้วยฐานะอันล่อแหลมทำให้ฉันไม่กล้าโผล่หน้าออกไปข้างนอก วันๆ ถ้าไม่หมกตัวอยู่ในครัวช่วยก่อไฟ ล้างผัก เป็นลูกมือช่วยงาน ก็จะหลบอยู่ในห้องฝึกฝนงานปัก ตอนเที่ยงวันที่แสงแดดแผดเผาไว้อรณแรง ฉันทจะถือโอกาสช่วงที่ทุกคนพักผ่อนออกไปเดินเล่นข้างนอกสักรอบสองรอบ เพื่อทำความคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อม และถือโอกาสตากแดดให้ตัวดำเข้าไว้

ชีวิตที่ไม่มีคนคอยบังคับควบคุมแบบนี้ก็ผ่อนคลายดีเหมือนกัน เพียงแต่พวกเด็ก ๆ ในหมู่บ้านที่ว่างงานกลุ่มนั้นน่ำรำคาญชะมัด

เด็กในชนบทส่วนใหญ่ไม่ได้เรียนหนังสือ ส่วนผู้ใหญ่ก็งานยุ่งจึงไม่มีเวลาอบรมสั่งสอน พอเด็ก ๆ ทำงานในแต่ละวันเสร็จก็จะเที่ยวเล่นชนกับหมู่มากาโกไปทั่ว แถมเด็กผู้ชายในวัยนี้ยังอยู่ในช่วงสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างเพศชายกับเพศหญิงพอดี ดังนั้นจึงมีความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับเพศตรงข้ามเป็นพิเศษ แต่ไม่ยอมพูดตรง ๆ กลับแสดงออกด้วยการรังแกอีกฝ่าย หลินลั่วเอ๋อร์หน้าตาน่ารัก จี้แยเป็นพิเศษ แถมยังไม่กล้าเอารื่องไปฟ้องผู้ใหญ่ พวกเขาผู้ชายจึงชอบแกล้งเธอ ทำให้เธอได้ฉวยมากมาย เช่น 'แมวจี้แย' 'คนขี้ลาด' 'ยายจี้เหว' 'เด็กบ้า' 'เด็กโง่' เป็นต้น

ที่น่าเสียใจคือความสนุกของพวกเขา กำลังจะสิ้นสุดลงเพราะฉันทจะแล้วเรื่องอื่นฉันทไม่เก่ง เก่งอย่างเดียวคือใจกล้า สมัยเรียนหากพี่น้องร่วมชั้นในหอพักเจอหนู แมลงสาบ หรือแมงมุมเป็นต้องกรี๊ดร้องเป็นเสียงเดียวกันว่า 'เคอเสี่ยวลี่! ช่วยด้วย!' ฉันทจะคว่ำรอกเท้าแตะกับไม้กวาดพุ่งเข้าไปจัดการสัตว์พวกนั้นจนราบคาบ ช่วยสาวงามทั้งหลายจากอันตราย

ตอนนี้ไม่ว่าจะเป็นงู ตะขาบตาย หรือของพิเรนทร์อื่นๆ ที่เด็กบ้าใน

หมู่บ้านพวกนั้นสรรหามาแกล้งล้วนไม่อยู่ในสายตาของฉัน มาหนึ่งตัวกำจัด
หนึ่งตัว มาสองตัวกำจัดหนึ่งคู่ แถมยังอบรมพวกเขาอีกยกหนึ่งด้วยท่าทาง
แบบผู้ใหญ่ ทำเอาพวกเขาจ๋อยไปเลย

ในที่สุดหลังจากพ่ายแพ้หลายครั้ง หัวใจผู้วางแผนอย่างหลี่ซือโถวก็
รู้สึกเสียน้ำ เขาวิ่งเข้ามาในห้องครัวอีกครั้ง ยืนจ้องหน้าฉันที่กำลังเด็ดผัก
คู่หนึ่งก่อนจะเบนสายตาออกไปอย่างทนไม่ได้ "ทรงผมใหม่ของเจ้าช่าง
อัปลักษณ์จนน่าสงสาร..."

"ถ้าอย่างนั้นก็อย่ามอง!" ฉันเด็ดผักเขียวข่มในมือ ครั้นจะสนใจเขา
ซือโถวทำใจเย็น พยายามเบนสายตากลับมาอีกครั้งและพูดเสียงดังว่า
"หลินลั่วเออร์ ตึกตาเสียของเจ้าหายไปแล้ว"

ฉันค่อยๆ เงยหน้าขึ้น ถามอย่างสงสัยว่า "ตึกตาเสียอะไร"

บรรยายกาศชะงักค้างไปทันควัน ซือโถวจ้องฉันอยู่นานสองนานก่อน
จะตอบ "ตึกตาผ้ารูปเสื้อที่แม่ของเจ้าทิ้งไว้ให้อย่างไรเล่า สีเหลืองๆ นะ เจ้าชอบ
เป็นพิเศษ ไม่เคยให้ใครแตะต้องเลย"

"อ้อ!" ฉันนึกออกในที่สุด ของเล่นที่ถืออยู่ในมือตอนตื่นขึ้นมาหลังจาก
ทะเลมิดินนั่นเอง ฉันโยนทิ้งไว้ไหนแล้วก็ไม่รู้

ซือโถวเห็นว่าเข้าทางตัวเองแล้วจึงกระแอมเสียงค่อย ประกาศต่อไป
"เจ้ารู้หรือไม่ว่าตึกตาเสียตัวนั้นอยู่ที่ไหน"

ฉันส่ายหน้า

ซือโถวหันไปยักคิ้วหัวตาและยิ้มให้พวกเด็กๆ ที่แอบดูอยู่ข้างนอก
พูดอย่างกระหึ่มใจว่า "คืนนี้เจ้าลองไปหาดูที่สุสานสิ ระวังอย่าร้องไห้ที่มูกโป่ง
กลับมาละ"

เด็กบ้านคนนี้ถึงขั้นลักพาตัวตุ๊กตาของเด็กผู้หญิงเพื่อให้เธอร้องไห้
จนหยุดไม่ออกเลย น่าเสียดายที่ฉันไม่สนใจสมบัติของหลินลิวเออร์แม่แต่น้อย
จึงสายหน้าอีกครั้ง ปฏิเสธไม่ทำตามคำขู่ของเขา "ไม่ไป"

สื่อโถวประหลาดใจ "แต่...นั่นเป็นของที่แม่เจ้าทิ้งไว้ให้เขียวนะ"

"โตปานนี้แล้วยังจะเล่นตุ๊กตาอะไรอีก แล้วแต่พวกเจ้าเถอะ" ฉัน
เก็บผักที่เด็ดเสร็จแล้วลงในตะกร้า ลูกขึ้นบิดขี้เกียจแล้วผลักเขาออก

สื่อโถวโกรธ "เด็กบ้า เจ้าอย่าอวดดีให้มากนักนะ! ระวังเถอะ...ข้าจะ
สั่งสอนเจ้า!"

ฉันตอบยิ้มๆ "เจ้ากล้าลงมือ? ไม่กลัวคำสั่งกับแสบหนังของพ่อเจ้าหรือ
อย่างไร"

"เจ้า...เจ้าคิดว่าท่านพ่อไม่ให้ข้าทำร้ายเด็กผู้หญิงแล้วข้าจะไม่กล้า
ลงมือจริงๆ หรือ เจ้าลองอวดดีดูอีกทีสิ" คำขู่ของสื่อโถวไม่น่ากลัวเอาซะเลย

ฉันเดินอาดๆ จากไปโดยไม่เหลียวหลังด้วยซ้ำ

เสียงก่ำปั้นต่ออยู่อย่างไม่ยอมแพ้ดังขึ้นจากทางด้านหลัง

-4-

หมู่บ้านสกุลหลี่ตั้งอยู่บนถนนสายหลัก มีรถและม้าสัญจรไปมา
ขวักไขว่ ท่านยายอยู่ว่างๆ ไม่มีอะไรทำจึงสร้างเพิงเปิดร้านขายขนม ชา
และสุราให้คนในละแวกใกล้เคียงที่เร่งเดินทางได้หยุดพักผ่อน เป็นกรหา
รายได้เล็กๆ น้อยๆ ให้ครอบครัว

พอฉันเดินไปถึงลานตากธัญพืชก็ได้ยินเสียงกีบเท้าม้าดังมาจาก

ด้านนอกก่อนจะหยุดลงที่หน้าประตู ท่านป้ารีบวิ่งเข้ามา เมื่อเห็นฉันกำลังจะเข้าบ้านก็ร้องเรียก "ลั่วเออร์ รีบไปช่วยต้มน้ำแล้วยกถ้วยลิสงต้มสุกกับไข่ไก่ออกมาเพิ่มหน่อย มีแขกคนสำคัญหยุดพักที่ร้านน้ำชาของเรา"

ฉันเดินเข้าบ้านไปยกไข่ไก่กับถ้วยลิสงถาดหนึ่งออกมาอย่างว่าง่าย แต่พอเดินไปถึงประตูหัวใจก็พลันสะดุด สัญญาณเตือนภัยดังขึ้น คนรวยจะหยุดพักกินอาหารในสถานที่ที่ขอมช้อแบบนี้ได้อย่างไร หรือจะเป็นสองเดรัจฉานสกุลหนานกง?

หนังหัวรู้สึกขาเป็นระลอก ฉันค่อยๆ ขยับไปที่ประตูและแอบมองออกไปข้างนอก ตามที่คาดไว้ ฉันเห็นองครักษ์ในชุดผ้าปักสีครามนั่งอยู่เต็มเพิงกลางวงล้อมของม้าเจ็ดแปดตัวมีม้าพันธุ์ดีสีขาวตัวหนึ่งที่สวมอานเงินประดับพู่แดง มันกำลังเล็มหญ้าด้วยท่วงท่าสง่างามอยู่ริมถนน ดูไม่เหมือนเป็นม้าของพวกบ่าวไพร่

เสียงเร่ร้าวของท่านป้าดังขึ้นอีกครั้ง "ลั่วเออร์! เร็วเข้า! อย่าปล่อยให้ลูกค้าต้องรอ"

ฉันรู้สึกประหม่อมมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามก็ไม่ยอมออกไป

"ลั่วเออร์?! ลั่วเออร์?! หายไปไหนแล้วละ" ท่านป้าเริ่มร้อนใจ รีบหันไปฉีกยิ้มให้ลูกค้า "เด็กคนนั้นเงอะงะ ทำอะไรชักช้า น่าอายคุณชายหมิงจริง ๆ อีกประเดี๋ยวข้าจะไปสั่งสอนนาง"

คุณชายหมิง? หรือจะเป็นหนานกงหมิงจริง ๆ!

สองขาของฉันอ่อนยวบ ขณะหมุนตัวคิดจะหนี เสียงใสนุ่มนวลของเด็กหนุ่มกลับดังขึ้นข้างหลังอย่างคิดไม่ถึง "ไม่เป็นไร มีไข่แม่นางน้อยที่สวมชุดสีเทาหรือ นางมาแล้วนี่"

เท่าที่กำลังก้าวออกไปชะงักค้างอยู่อย่างนั้น ในใจรำรังว่าแย่แล้ว พบหน้ากับเดรัจฉานในอนาคตเป็นเรื่องที่แย่มาก แต่หากถูกอีกฝ่าย พบตัวแล้วยังคิดหนึ่งคงพลาด

ฉันหันกลับมาครั้งตัวอย่างกลัดกลุ้ม ก่อนจะยกขาตื้นสูงถึงคิ้ว พยายามก้มหน้าลงต่ำ ไม่ให้อีกฝ่ายเห็นใบหน้า แล้วรีบก้าวออกไปส่งอาหาร ให้ท่านป่า จากนั้นจึงแสวงปิดหน้าเหมือนกลัวคนแปลกหน้าแล้ววิ่งกลับห้องครัว อย่างรวดเร็วก่อนจะผ่อนลมหายใจออกมา

เมื่อสื่อโถงที่นั่งของ ๆ ใช้กิ่งไม้วางดวงกลมอยู่บนพื้นเห็นท่าทาง ประหม่าของฉันก็ถามอย่างตื่นเต็น "เจ้าตกใจกลัวอะไรมาหรือ"

ฉันยังตกใจไม่หาย เดิมทีคิดจะสวนกลับไปสองคำ แต่พอคิดว่า สถานการณ์ข้างนอกยังไม่แน่ชัด ทางที่ดีหาคนออกไปดูลาดเลาดีกว่าจึง หลอกล่อเขา "ประมุขน้อยสกุลหนานกงหยุดพักที่ร้านน้ำชาของข้า เจ้าไม่ไป ชมความครึกครื้นหน่อยหรือ"

เด็กผู้ชายชื่นชมขาวยุทธ์มาแต่กำเนิด ดั่งนั้นพอได้ยิน สื่อโถงก็ทิ้ง กิ่งไม้วิ่งปรี๊ดหายไป

"ข้าก่อน!" น้ำบนเตาใกล้จะเดือดแล้ว แต่เขาวิ่งหายไปไม่เห็นแม้แต่เงา ฉันจึงเริ่มกลุ่มใจว่าจะเอาน้ำออกไปอย่างไรดี

คิดไม่ถึงว่าประตูห้องครัวจะถูกเคาะสองที จากนั้นน้ำเสียงเปิดเผย ของสื่อโถงก็ดังขึ้น "นี่ แมวขี้แย หันหน้ามาซิ"

"เจ้าคิดจะเอาอะไรมาแกล้งข้าอีก เอาน้ำไปส่งให้ข้า..." ฉันหันขวับ กลับไป แต่สิ่งที่เห็นไม่ใช่ใบหน้าของสื่อโถง กลับเป็นใบหน้าหล่อเหลาหมดจด ของเด็กหนุ่มอายุสิบสองสิบสาม เขาสวมชุดคลุมยาวสีน้ำเงินปักลายมังกรสีขาว

ที่เอวเห็นกระบี่ไว้ และสวมรองเท้าหุ้มส้นสีดำลายก้อนเมฆ เขากำลังเปิดตากว้างมองฉันอย่างประหลาดใจ

ฉันสะดุ้งโหยง สมองยังคิดอะไรไม่ทัน

เด็กหนุ่มยิ้มแล้วพูด "เจ้าชื่อลั่วเออร์ไช่หรือไม่ กลัวคนแปลกหน้าหรือ"

"ซิ..." สื่อโถวแทรกขึ้นอย่างไม่เห็นด้วย "นางนะหรือกลัวคนแปลกหน้าเดี๋ยวนี้เด็กบ้านี้ใจกล้าจะตาย!"

พอได้ยินน้ำเสียงที่คุ้นเคยของเด็กหนุ่มแล้ว ฉันก็รู้ทันทีว่าเขาเป็นใคร!

ไอ้สื่อโถวสมควรตาย ถึงกับพาเดรัจฉานในอนาคตเข้าบ้าน!

ฉันถอยไปข้างหลังสองก้าวโดยไม่รู้ตัวและคว้าฝ่าหม้อมาบังหน้า...

ตามหลักแล้ว ถ้าเด็กสาวสมัยโบราณแสดงท่าทีเงินอายและปฏิเสธสุภาพบุรุษควรจะถอยห่าง

น่าเสียดายที่ที่นี่คือโลกซึ่งไร้เหตุผล ระดับความเปิดกว้างของชายหญิงสูงกว่ายุคทองของราชวงศ์ถัง* ซะอีก ตอนนี้เดรัจฉานในอนาคตที่อายุแค่สิบสองอยู่ในช่วงอยากรู้อยากเห็นมากที่สุด เขามองซ้ายแลขวาอย่างไม่เกรงใจ มองฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า แถมยังย่อตัวลงนั่งยองกับพื้นแล้วหงนหน้าขึ้นมามอง รวากับจะดูว่ามุกฉันมีดอกไม้้งอกออกมาหรือเปล่าอย่างนั้นแหละ!

ฉันถูกเขากดดันแทบตายจนเกือบจะตวาดแว๊ดออกมาอยู่แล้ว แต่สื่อโถวยังพูดจาวนประสาทอยู่ข้างๆ "จะหลบอะไรกัน ต่อให้ใช้ฝ่าหม้อก็บังผมของเจ้าไม่ได้หรอก"

ฉันคิดในใจ **อีกประเดี๋ยวฉันจะใช้ฝ่าหม้อจัดการเขาให้กลายเป็น**

* ยุคทองของราชวงศ์ถัง หมายถึงช่วงต้นรัชกาล (20-30 ปีแรก) ของพระเจ้าถังเกียนจง (ค.ศ. 685-762) เป็นยุคที่เจริญรุ่งเรืองมาก ผู้หญิงมีอิสระเสรีและเท่าเทียมกับผู้ชาย

ทินบด*!

เดรัจฉานในอนาคตมองอยู่ครู่ใหญ่จนพอใจแล้วจึงบอกว่า "ความจริง ลัว่เออร์หน้าตาน่ารักทีเดียว ไม่จำเป็นต้องหลบๆ ซ่อนๆ เลย ข้าเข้ามาใน หมู่บ้านชนบทเป็นครั้งแรก รู้สึกสนุกและแปลกใหม่มาก เจ้าไปดูห้องเลี้ยงไหม กับทุกทอผ้าเป็นเพื่อนข้าดีหรือไม่"

"ไม่!" ฉันตอบน้ำเสียงเฉียบขาด แต่แล้วก็ตระหนกอย่างรวดเร็วว่าการ ใช้น้ำเสียงแบบนี้พูดกับผู้ที่สูงส่งกว่าออกจะก้าวร้าวไปสักหน่อย ดังนั้นจึง เปลี่ยนน้ำเสียงเป็นประจบเอาใจแบบบ่าวไพร่ "ข้ายังต้องต้มน้ำชงชาให้ นายท่านทั้งหลาย..."

"ไม่เป็นไร ครู่เดียวเท่านั้น" เดรัจฉานในอนาคตยื่นมือออกมาหมายจะ ดึงตัวฉัน

"ไม่ทำงานต้องถูกตำหนิติ!" ฉันสะบัดมือเขาออกอย่างรวดเร็วและ หดตัวเข้าไปอยู่ตรงมุมผนัง หวังว่าคุณชายที่ชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านคนนี้จะรีบ จากไป

มือของเดรัจฉานในอนาคตค้างอยู่กลางอากาศ เนิ่นนานก็ไม่ได้หุด กลับไป

"คุณชายหมิง ให้ข้าพาท่านไปชมห้องเลี้ยงไหมเถอะ อย่าสนใจเด็ก จี๋เห่รคนนี้เลย" สื่อโถงที่ยืนดูอยู่ด้านข้างมาตลอดพูดภาษาคนออกมาในที่ที่สุด

"ข้างเถอะ" เดรัจฉานในอนาคตถอนหายใจและหันหลังเดินจากไป

ฉันมองรองเท้าหุ้มสูงสีดำลายก้อนเมฆของเขาก้าวออกไปจากประตู ผ่านใต้ฝาหม้อ ในที่สุดก็เยี่ยมหน้าออกมาชะเง้อมอง

* สื่อโถง แปลว่าก้อนหิน

เดรัจฉานในอนาคตจะรักเท่าทันใจและหันกลับมามองฉันด้วยแววตาลึกซึ้ง เขาฉีกยิ้มเจิดจ้า แถมยังโบกมือให้สองที่น่ารักเหมือนน้องชายข้างบ้านก็ไม่ปาน

ฉันรีบหดหัวกลับมา ผ่านไปเนิ่นนานถึงใช้ฝ่าหม้อปิดหน้าครึ่งหนึ่งและมองสำรวจไปข้างนอกอีกครั้ง

คิดไม่ถึงว่าเดรัจฉานที่เดินจากไปไกลแล้วจะหันกลับมามองอีกรอบ การเหลียวกลับมามองด้วยแววตาลึกซึ้งถึงสองครั้งทำเอาหัวใจฉันหนาวเยือก

-5-

อาศัยช่วงที่เดรัจฉานไม่อยู่ด้านหน้าร้าน ฉันรีบเอาน้ำร้อนไปให้ท่านป้า จากนั้นก็มุดกลับเข้าไปอยู่ในห้องจนกระทั่งพระอาทิตย์ใกล้จะลับเหลี่ยมเขา ถึงถูกท่านยายลากตัวออกไปกินข้าว หลังเก็บขามและตะเกียบเรียบร้อยแล้ว ขณะฉันมองออกไปนอกหน้าต่างก็เห็นสื่อโถวกำลังกินหมูสามชั้นน้ำแดง* ด้วยท่าทางมีความสุข พอคิดถึงความแค้นในวันนี้ฉันจึงม้วนแขนเสื้อขึ้น ตัดสินใจไปสั่งสอนเขาให้เข็ดหลาบสักตั้งจะได้เลิกยุ่งเรื่องชาวบ้านเสียที

พวกเราทั้งสองคนอายุเท่ากัน ประมาณแปดขวบ

แต่ฉันมักจะลืมนึกว่าตอนนี้ตัวเองเป็นเด็กผู้หญิงบอบบางอ่อนแอคนหนึ่ง เสียงเล็ก ร่างกายนุ่มนวล แคโดนผลึกที่เดียวก็ล้มได้ง่ายๆ...

ขณะที่พ่อของสื่อโถวเป็นช่างเหล็กรูปร่างแกร่งกำยำที่สูงเกือบหนึ่งร้อย

* หมูสามชั้นน้ำแดง หรือหงเฮ่าไว้ว เป็นอาหารจีนขึ้นชื่อเมนูหนึ่ง ทำจากหมูสามชั้นตุ๋นกับเครื่องเทศ ซอส และไว้นแดงจนเนื้อหมูนุ่มละลายในปาก

เก้าสิบเซนติเมตร ยืนเด่นถูกถ่ายทอดมาให้เขาอย่างเต็มที่ ดังนั้นสื่อโถวจึง
ตัวสูงกว่าเด็กวัยเดียวกัน เร็วแรงก็มากเป็นพิเศษ...

ฉันสั่งสอนคนไม่สำเร็จ พอสื่อโถวหลักที่เดียวก็ล้มลงกับพื้นอย่างไม่ต้อง
สงสัย

เขาลักฉันล้มแล้วถึงได้รู้สึกตัว ปากที่เคี้ยวหมูสามชั้นน้ำแดงอยู่
เอ่ยถามด้วยเสียงอู้อี้ว่า "เด็กขี้เหร่...เจ้าเป็นอะไรหรือไม่"

ฉันลุกขึ้นจากพื้นอย่างสุขุม บัดฝุ่นตามตัวแล้วทอดสายตามอง
พระอาทิตย์สีแดงเพลิงที่กำลังจะตกดินพลางย้อนนึกถึงความห้าวหาญของ
ตัวเองในอดีตสมัยอยู่โรงเรียนอนุบาล ตอนนั้นฉันสั่งสอนพวกเด็กผู้ชายจน
วิ่งหนีหัวซุกหัวซุน เมื่อเปรียบเทียบกับฉันที่อ่อนแอไร้ทางสู้ตอนนี้แล้วจึงรู้สึก
สะเทือนใจยิ่ง ช่วงขณะหนึ่งจึงหุดหูจนหูตจะอะไรไม่ออก

สื่อโถวกลืนเนื้อในปากลงไปอย่างประหม่า พยายามอธิบายว่า "ข้า
ไม่ได้ตั้งใจผลักเจ้านะ ข้าไม่เห็นที่เจ้าอยู่ข้างหลัง แค่มะระวังสะบัดมือไปโดน
เท่านั้นเอง"

ฉันหุดหูมากกว่าเดิม...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)